

— Проклетнице, извикалъ стражарътъ: Какво търсишъ тука? — Сега ще те науча азъ тебе!

Милка уплашена паднала въ несвѣсть.

* * *

Слѣдъ нѣколко дни, Милка се намѣрила въ сжщата темница, дѣто по-рано билъ братъ ѝ Димитръ.

Една сутринь, дошли при нея четирима ромънци: единъ приставъ, единъ слѣдователъ и двама стражари.

— Г-це, кажи право, кой те прати на гроба? Кажи, не бой се, викналъ слѣдователя. Кажи съ добро, иначе ще бжде по-лошо за тебе.

— Кажи, кой ти даде този кръсть, да го занесешъ на гроба?

— Какъ, ти си взелъ кръста отъ гроба на брата ми, да се подигравашъ ли съ него?

— Позна ли го?

— Да, той е на батя ми. Азъ го занесохъ тамъ, вмѣсто вѣнецъ и вмѣсто християнски кръсть.

— Кажи, защо дойде на гроба?

Милка, оскърбена отъ този въпросъ, изгледала наоколо и разплакана отговорила:

— Отидохъ да оплача обичния си братъ, когото вие убихте.

— Но, това е забранено!

— Забранено ли? — Кой може да забрани на сърцето ми да не плаче и на сълзитѣ ми да не се лѣятъ! Той се би юнашки за Отечествота ни съ турцитѣ, щѣше и съ васъ да се бие, за освобождаването на нашия градъ . . . Но, вие го убихте . . .

Като казала тия думи, Милка се хвърлила на дъсчения креватъ отпаднала и изгубила съзнание.

* * *

Ромънциѣтъ, поразени отъ тази печална картина, мълкомъ излѣзли на вѣнъ. Срамъ и позоръ покрилъ лицата имъ

Милка се разболѣла тежко. Никой не знаѣлъ нищо за нея. Слѣдъ нѣколко дни майка ѝ се научила за всичко. Тя ходила много